

нѣкакъ въслѣпъ случай; чи е свата-та вѣра само просто предубѣжденіе, а христіанство-то уздѣ на дръжавны-те правленія. — Залуду сѣ упина да докаже, чи е добродѣтель-та само едно измышленіе или голо лицемѣріе и притворна побожность. Залуду самъ себе увѣрава, чи е сичко онака добро, кое-то хитрость-та, лукавство-то и себичность-та препоручава. Залуду сѣ труди да докаже, чи цѣлы-атъ тоа великій, безпредѣльный свѣтъ нѣма свой творецъ, и чи нѣма надъ сички-те человекы единъ общій съдникъ и воздатель. Залуду му е, кажѣ, сички-атъ трудъ, като му она гласъ изъ сѣрдце-то непрестанно выка: человекѣ! ты лѣжешъ, като тѣй говоришъ?

Но виждъ! зема-та сѣ тресе подъ него; рушатъ сѣ великолѣпни храмови и дворови: — Оныа, кой-то му сѣ наймили, предъ неговы-те очи издышатъ и въ дълбоко ископанъ гробъ падатъ! Виждъ, какъ сѣ е вдигнала страшна вихрушкѣ, стой голѣмо бученъе отъ гръмлавиѣ-тѣ по широки-те сводови небесни, громови падатъ на земѣ-тѣ и неговъ-атъ домъ букти въ пламенъ! Но сега сѣ подсмевачъ-атъ на благочестіе-то више не ругае. Има и природа-та, има вселенна-та свой-атъ Творецъ; а има и Бога! Истина, има Бога! проговара подсмевачъ-атъ и непрестанно трепери.

Залуду и злочинецъ-атъ изсемева свой-атъ вътрешный сватый гласъ, и тѣши себе, чи това дѣйствително не существува, но само сѣ тѣй говори. За ради това и презира сѣкое опоминанъе на тоа гласъ, кой-то е въ неговы-те очи само голо предразсужденіе, тайно сѣ упуца въ сѣкакъвъ грѣхъ, пакъ сѣ безсрамно обзира и горделиво пыта: гдѣ е тоа съдникъ, кой-то ще да ма съди? Но она въ-